

Mestersége zenész

Motschnek Lőrinc régi budakeszi sváb család leszármazottja. „A nagyapám testvére volt Motschnek Lőrinc. Övé volt az az étterem a Fő utca tetején, amit most Gesztenyékertnek hívnak. Nagyapámat Motschnek Jánosnak hívták. Ugyanúgy, mint a Budakeszi Dalárda vezetőjét. Ő az unokatestvérem fia, csak ő „cs”-vel írja a nevét, mert valamelyik hivatalban elrontották valamikor.”

– Amikor az oroszok kivonultak Budakeszről, apám vett nekem egy öreg harmonikát.

– Egy tangóharmonika nagyon drága hangszer.

– Főleg ma. Egy Hohner – gyártmányú harmonika, amilyen most nekem is van, egymillió forintba kerül. A posta mögött, a mai bölcsőde helyén volt az Erdőfi-féle vendéglő. Ott kezdtem játszani 1947-ben, már 17 éves koromban, öreg svábokkal. Aztán fokozatosan hol itt, hol ott. Később összekerültünk itt Budakeszin négyen, Huber Lőrinc, Vitéz József, aki már meghalt legalább tíz éve és Mayer György. Mi négyen alkottuk itt Budakeszin a zenei életet. Időnként beállt hozzánk Szendeff Kristóf is, „Stofi”, a kántor és ő is játszott velünk.

– Volt törzshelyük?

– A Martin-féle vendéglőben játszottunk, az Erdő utcában, a Kosuth Lajos utcai kereszteződéstől lefelé. Az egy nagyon híres vendéglő volt. Elit vendégek jártak oda Pestről. Volt egy nagy kerthelyisége, mi ott játszottunk szalonzenét két órát, utána tánczenét. A kultúrházban pedig rendszeresen zenéltünk, ott minden hétfőgőz tancos összejövetelt rendeztek. Akkor itt Budakeszin nagyobb élet volt, mint mostanában. Kedvelt nyaralóhely volt a falu. Sokan jöttek Budapestről is, de a helyiek is szívesen jártak táncolni. 1950-53 között aztán besoroztak, de katonaként is zenekarban játszottam. A leszerelés után megint összekerült a régi csapat, s velük akkor már a Diófa étteremben zenéltünk. Az unokatestvérem, Werle Ottó volt a vezetője.

– Miket játszottak?

– Az akkori slágereket mind. Szeretlek én, jöjj vissza hozzám, Fekete hajú gimnazista, Midőn Havannában..., aztán az amerikai szvinges számokat. Mi nem csak Budakeszin, de Pesten is szerepeltünk bálon. Itt Budakeszin javarészt csak a sváboknak zenéltünk, de ha Pesten játszottunk, ott kimaradt a sváb műsor. De aztán szétvált a csapatunk, s én bementem ját-

szani a városba. Egyedül, mert a többiek az eredeti szakmája itt tartotta. Az én szakmám a zene maradt. Hét évig dolgoztam a körúton, a Béke szállóban. Onnan mentem el Japánba.

– Honnan jött ez a lehetőség?

– A Nemzetközi Koncert Igazgatóság közvetített ki Japánba 1976-77-ben. Abban az időben hivatásszerűen csak vizsgázott zenész játszhatott nyilvános helyen. Az Országos Szórakoztató Zenei Központ adta ki a működési engedélyt és ott kellett

kagylók, halak, rákok – hát ahhoz nem tudtam hozzászokni.

– Pedig egy bécsi étteremben csak adnak magyar ízlésnek megfelelő ételt is...

– Adnak, adnak, csak azt is olyan japánosan. Aztán kétszer voltam Hollandiában és Ausztriában, egy síparadicsomban is játszottam. Itthon pedig dolgoztam a Taverna Szálló sörözőjében, a Korona étteremben, Óbudán a Vasmacsakában, az új Sípóban. De legjobban az Attila úton a Kóborlóban szerettem játszani. Oda nagyon színvonalas vendégek jártak, színészek, művészek. Ott törzsvendég volt pl. Hidas Frigyes zeneszerző, de oda járt Alfonso is, a bűvész a feleségével vacsorázni. Játszottam is vele: ő hegedűn, én harmonikán.

– Milyen kapcsolatban áll a Hagymányórázó Körrel?

– Épp a napokban volt a vezetőségváltás. Mi is ott voltunk a második feleségemmel, Marcsival. Starcz Tercsi lett az elnök, Bokor Ildikó az alelnök, Czégény Éva maradt a titkár. A Hagymányórázó Asszonykórust három éve kezdtem kísérni, de nem volt könnyű dolog, mert ők főként hétfőgőz jártak szerepelni, amikor nekem is játszanom kellett. Így elég nehéz volt időpontot egyeztetni. Sokfelé jártunk együtt, még Németországban is.

– A családban örökölte-e valaki ezt a zenészi vénát?

– Egy fiam van, aki kilenc évig tanult zongorázni, aztán egyszer csak úgy döntött, hogy nem folytatja tovább, nem akart zenész lenni.

– Pedig a zenészi pálya talán az élet nap-sütésesebb oldalán van...

– Hát, ahogy vesszük. A sok éjszakázás, az ital és a cigaretta sok kollégám életét tönkretette. Nekem szerencsém volt, mert jó géneket örököltam az őseimtől. Nem szerettem inni és a cigarettázás sem ment. Aztán a családnak sem mindig jó ez a zenészi pálya. A feleségem vezető ápolónő volt a Korányiban. Mikor ő hazajött, én mentem el vagy éppen fordítva. 1991-ben mentem nyugdíjba. Most Bucsiacs Imrénél játszom Budajenőn, a Tante Susanne étteremben péntek és szombat estéknél fél hattól fél tizenegyig. Már ott vagyok hét éve. Sajnos az éttermek ma már nem alkalmaznak zenekarokat, legfeljebb egy szóló zenészt. Talán a pénzsűke és a helysűke miatt is. Azért tudok még mindig játszani, mert egyedül is képes vagyok rá. Folytatom is, amíg csak bírom erővel.

Koós Hutás Katalin

Motschnek Lőrinc, Mayer György, Vitéz József és Huber Lőrinc

vizsgát tenni. Tételhúzás alapján komolyzenét és könnyűzenét is kellett játszani. Ha valaki működési engedély nélkül dolgozott, még az üzletvezetőt is megbüntették. Én vizsgázott zenész voltam, működési engedéllyel is rendelkeztem. Kanasawában, egy közel fél milliós japán város bécsi éttermében kellett bécsi zenét játszani. Harmonikáztam és zongoráztam is. Egyszer a Bécsi Filharmonikusok ott koncerteztek a városban, és ebbe az étterembe jöttek vacsorázni. Jó hangulat alakult ki. Elővették a hegedűiket és együtt mulattunk. De ők csak kottából tudtak játszani. Szerencsére volt nálam Strauss-album. Én játszottam az alsó sort, ők a felsőt és nagyon jól éreztük magunkat. Így aztán elmondhatom azt, hogy egyszer játszottam a Bécsi Filharmonikusokkal. De igazából nem éreztem jól magam Japánban. Hiányzott az otthon. Tíz kilót lefogtam. Azokhoz az ételekhez –

